

Hồi 41

Một Kiếm Giết Thù Lạnh Minh Giặc

Hai Ma Gặp Sở Khiếp Quàn Hùng

T

ư Không Hóa nói: “Đúng thế, Cam huynh chính là cao đồ đặc ý nhất của Liễu tiên bối, Liễu tiên bối có viết thư trình trọng tiến cử, hôm nay được thấy thân thủ quả nhiên là danh sư xuất cao đồ”. Khi nói thì ngấm nháy mắt với Khấu Phương Cao. Khấu Phương Cao quen biết Tư Không Hóa nhiều năm, đương nhiên hiểu ý, y biết Tư Không Hóa cũng đã hoài nghi lai lịch của Kim Thế Di, nhưng vì muốn mượn Kim Thế Di để kìm chế Tây Môn Mục Dã cho nên không muốn truy cứu lúc này. Khấu Phương Cao thầm nhủ: “Tây Môn Mục Dã tuy đáng ghét, nhưng mình giờ là đại nội tổng quản, nếu để một người có lai lịch bất minh, mưu đồ bất chính lén vào trong cung thì mình chẳng thể nào gánh nổi tội này!” y chần chờ một hồi thì cuối cùng hỏi Kim Thế Di: “Nghe nói tuyệt kỹ của tôn sư là Miên chưởng, nhưng các hạ lại biết nhiều loại võ công như thế, chả lẽ ngoài Liễu tiên bối, còn theo ai học nghệ?” Kim Thế Di cười nói: “Đạo võ học là một lý thông thì thông trăm lý, bên ngoài người ta chỉ biết gia sư giỏi Miên chưởng, nhưng thực ra người cũng nghiên cứu đến các loại võ học thượng thừa khác”. Chàng ngập ngừng rồi lại quay sang Tây Môn Mục Dã cười: “Tây Môn tiên sinh có muốn thử nữa không?” Tây Môn Mục Dã cầm hận Kim Thế Di đến cực điểm, công phu dụng độc của y tuy thiên hạ vô song, nhưng tự thấy võ công chẳng bằng Kim Thế Di, vả lại nếu dùng độc ở đây thì ngự lâm quân sẽ không phục, bởi vậy chỉ đành giằng co tức, cười gượng rằng: “Cam giáo đầu đã thắng liền hai trận, đã có thể đến Thiếu Lâm tự. Chi bằng cứ tiếp tục chọn người khác”. Khấu Phương Cao càng nghi ngờ, nhủ rằng: “Mình tuy chưa gặp mặt Liễu Tam Xuân, nhưng v của y đến mức nào thì chẳng giấu nổi những người quen thuộc y. Nếu thật như tên họ Cam này nói thì Liễu Tam Xuân há chẳng phải là người võ công cao nhất hiện nay sao? Tại sao mười năm trước cả Nam Cung Ất cũng từng thắng y? Mà công phu của Nam Cung Ất thì mình cũng đã từng thử, không những chẳng bằng mình mà cả Tư Không Hóa cũng cao hơn một chút, sao đồ đệ của y lại ghê gớm đến thế? Xem ra tên họ Cam này chỉ toàn nói dối!” Tư Không Hóa đang suy nghĩ phải gọi ai, Khấu Phương Cao chợt hỏi: “Trong ngự lâm quân

chẳng phải có một lão giáo đầu tên gọi Nam Cung Ất ư? Hôm nay sao không thấy đến?” Tư Không Hóa nói: “Ông ta đã cáo lão về quê”. Khấu Phương Cao ngạc nhiên nói: “Sao lại cáo lão? Tôi nhớ trước đây không lâu đã gặp ông ta”. Tư Không Hóa nói: “Đúng thế, ông ta vừa rời khỏi ngự lâm quân chưa đầy mười ngày”. Khấu Phương Cao càng lúc càng ngạc nhiên, biết việc Nam Cung Ất cáo lão là có nội tình, ngay lúc này chợt nghe một giọng nói già nua cất lên: “Tiền ngự lâm quân giáo đầu Nam Cung Ất cầu kiến Tư Không đại nhân!” Tư Không Hóa chứng hững, nói: “Sao, ông ta quay trở về?” Khấu Phương Cao cười nói: “Vừa nói Tào Tháo Tào Tháo đã tới. Mời, mời! Mau mời Nam Cung giáo đầu đến!” chỉ trong khoảnh khắc, Nam Cung Ất tức tốc bước vào.

Tư Không Hóa đứng lên, ngạc nhiên hỏi: “Nam Cung lão sư, có chuyện gì?” Nam Cung Ất quét mắt nhìn Kim Thế Di, rồi lại chỉ Lịch Thắng Nam: “Đại nhân, đại nhân có biết lai lịch của hai tên này không?” Tư Không Hóa nhất thời không biết đáp thế nào, Khấu Phương Cao vội nói: “Đang muốn thỉnh giáo. Nam Cung lão sư nói thế, chắc là ông đã biết”. Nam Cung Ất lạnh lùng nói: “Bọn chúng là ai thì phải hỏi bọn chúng. Tôi chỉ biết rằng chúng không phải là đệ tử của Liễu Tam Xuân và Vạn Ứng Đương, chúng mạo danh đến đây!” y vừa nói ra câu ấy khiến toàn trường chấn động, Lịch Thắng Nam biến sắc, tay sờ chui kiếm, Kim Thế Di thì vẫn thản nhiên, mỉm cười: “Vì truy cứu lai lịch của tôi, Nam Cung tiên sinh đã cực khổ!” chàng ngầm muốn bảo Lịch Thắng Nam không nên ra tay.

Đến lúc này, Tư Không Hóa cũng đành hỏi: “Làm sao ông biết?” Nam Cung Ất nói: “Tôi đã đến Liễu gia trang, hỏi ra rằng Liễu Tam Xuân không có học trò họ Cam. Sau đó lại biết ở Vân gia trang xảy ra một kỳ án kinh động võ lâm”. Tư Không Hóa nói: “Ồ, kỳ án gì?” Nam Cung Ất nói: “Mười ngày trước Liễu Tam Xuân và Vạn Ứng Đương đến Vân gia trang, ngay trong đêm ấy, Vân Trung Hiên và hai người Liễu, Vạn đều bị ám sát, cả quản gia nhà họ Vân, đại đệ tử của Vân Trung Hiên cũng mất mạng!” nói đến đây thì ai nấy đều xôn xao. Tư Không Hóa kêu lên: “Có chuyện như thế ư? Chả trách nào ta đã gửi thiệp mời họ đến đây cũng chẳng thấy Vân Trung Hiên”. Khấu Phương Cao nghe Nam Cung Ất nói thế thì mặt lạnh như tiền, quát: “Có phải hai người đã gây vụ án này không? Hai người rốt cuộc là ai? Tại sao mạo danh đến đây?” Kim Thế Di vẫn thản nhiên đáp: “Đúng thế, ba người ấy đều do tôi giết!” Tây Môn Mục Dã quát lớn: “Té ra người là gian tế!” rồi chụp xuống, Khấu Phương Cao vội ngăn lại: “Bọn chúng mọc cánh cũng khó thoát, khoan hãy động thủ, tôi phải hỏi cung bọn chúng. Nói, tại sao người đã hại chết ba người họ?” Kim Thế Di nói: “Lúc nãy chẳng phải đại nhân hỏi tôi mạo danh đến đây là làm chuyện gì sao? Chỉ vì tôi muốn giúp sức cho đại nhân, bởi

vậy mới giết chết ba người ấy!” Khấu Phương Cao nói: “Tại sao như thế?” Kim Thế Di nói: “Tôi đã nói rất rõ ràng, đại nhân chưa hiểu sao? Nếu không mạo nhận đệ tử của Liễu Tam Xuân, Tư Không thống lĩnh làm sao thu nhận tôi? Hai người chúng tôi tự thấy có bản lĩnh, muốn ra sức cho hoàng thượng, lập công danh, nhưng ngặt nỗi chẳng biết đi vào đường nào, cho nên buộc phải dùng kế hạ sách để mong có cơ hội tiến thân!” Tư Không Hóa nói: “Té ra là thế, có điều hai vị dùng thủ đoạn như thế quá tàn độc!” thầm nhủ: “Nếu bọn chúng thật sự giả mạo để tiến thân, sợ lộ chuyện cho nên giết người diệt khẩu thì còn có thể tha thứ. Hai người này còn hơn cả ba lão già kia”. Chính Tư Không Hóa đã đề bạt hai người Kim, Lịch, đêm nay lại dẫn họ vào cung dự yến, nếu hai người này là gian tế có mưu đồ bất chính, Tư Không Hóa cũng chẳng thoát tội, cho nên y cố nghĩ về mặt tốt. Giết người diệt khẩu, mạo danh tuy là hành vi tà ác nhưng đối với bọn người này cũng chẳng phải là chuyện gì lớn.

Khấu Phương Cao nghe Kim Thế Di nói thế thì nửa tin nửa ngờ, nhưng y vẫn chưa nắm được bằng chứng cụ thể, vả lại cũng mấy phần e dè vì võ công của Kim Thế Di đã xuất thần nhập hóa, bởi vậy vẫn còn đắn đo không biết có nên lập tức bắt người hay không.

Tây Môn Mục Dã đột nhiên châm hai chén rượu, cười ha hả: “Lượng nhỏ chẳng phải quân tử, vô độc bất trượng phu. Nào, tôi kính ông một ly, chúng ta đồng tâm hợp lực, nhất định có thể giết sạch nhân vật võ lâm thiên hạ!” Kim Thế Di nhận chén rượu, chàng lướt mắt nhìn thì thấy Lịch Thắng Nam nháy mắt với mình, Kim Thế Di cười nói: “Tửu lượng của tôi không giỏi, ly rượu của tiên sinh nhỏ hơn, chúng ta đổi nhau!” nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, chàng đột nhiên giật chén rượu của Tây Môn Mục Dã, Lịch Thắng Nam cũng bước tới thợp cổ y, Tây Môn Mục Dã bất đồ kêu ối chao, một tay thì đưa chén rượu của mình về phía trước, y cả giận nói: “Người... người thật vô lễ! Ôi chao...” nói chưa dứt lời thì mồm đã há ra, rượu trong chén của Kim Thế Di đổ tọt vào! Tây Môn Mục Dã cũng rất ghê gớm, trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, y thúc ngang cùi chỏ, Lịch Thắng Nam vội vàng buông tay, dùng Thiên la bộ pháp né tránh, Tây Môn Mục Dã vỗ tay trái keng một tiếng, chén rượu rơi xuống đất, lửa lập tức bốc cháy, nhưng trong mồm y vẫn còn rượu, Tây Môn Mục Dã há mồm phun ra, một luồng rượu bắn vào mặt Kim Thế Di, cũng trong lúc này ống tay áo của y bắn ra một luồng khói màu. Nhưng Kim Thế Di còn ra tay nhanh hơn y, chàng cười ha hả rồi chụp lấy hai tên đồng bọn của Tây Môn Mục Dã che lại phía trước của mình. Hai người này thì bị khói độc tấp mù mắt, người kia thì bị rượu độc phun đầy mặt, lập tức mặt nóng như lửa đốt, da mặt cháy sạm! Kim Thế Di quát: “Lúc này người còn

bảo đồng tâm hiệp lực với ta, sao lại âm thầm hạ độc?” biến cố bất ngờ ấy khiến cho toàn trường chấn động, Tư Không Hóa cũng ngẩn người ra. Khấu Phương Cao vội vàng bước đến can hai người: “Có gì hãy từ từ nói!” Tây Môn Mục Dã gào lên: “Tên tiểu tử này rõ ràng là gian tế, Tư Không đại nhân, ông có còn biện hộ cho chúng không?” Tây Môn Mục Dã có cả thấy mười lăm tên đồng bọn, ngoại trừ Vô Phi đại sư và anh em họ Liên đã bị phế võ công, mười hai người áo vàng còn lại đều xông lên, bao vây hai người Kim, Lịch, xem ra một trận ác chiến sắp nổ ra.

Trong khoảnh khắc kiểm rút cung căng, tình thế cực kỳ gay gắt, chợt nghe có người cười lớn: “Tây Môn Mục Dã, ta cũng mừng công cho người!” tiếng cười nghe cứ leng keng như kim khí gõ vào nhau chấn động lỗ tai người xung quanh.

Chỉ thấy một đám người từ bên ngoài chạy vào, kẻ đi đầu là một ông già cao lớn, mặt đỏ ửng, y vừa bước vào thì đã nhắc bổng hai tên ngự lâm quân cản đường ném tới, một cái bàn tiệc đổ sập xuống. Hai tên ngự lâm quân chẳng phải tay vừa nhưng vừa chạm mặt đã bị y tóm lấy, chẳng hề chống cự nổi, cứ bị y nhắc bổng lên như hai con gà con. Bọn võ sĩ xung quanh chưa từng thấy như thế cho nên đều hoảng hồn! Tư Không Hóa, Khấu Phương Cao đều cả kinh, vội vàng chạy tới, sau lưng ông già đột nhiên xuất hiện một đạo sĩ, đạo sĩ lớn giọng nói: “Đừng động thủ, đây chính là Mạnh Thần Thông Mạnh lão tiên sinh!” tiếp theo có người cùng kêu lên: “Đây chẳng phải là hai vị thống chế Cẩn, Tần sao?” Tư Không Hóa chưng hửng, kinh hoàng bất định, lúc này y mới kêu lên: “Lăng Tiêu đạo huynh, là ông đấy ư? Xin hỏi Mạnh tiên sinh đến đây làm gì?” đám người đi cùng Mạnh Thần Thông lục tục bước vào, đứng sau lưng của y, mấy người ấy chính là Dương Xích Phù, Cơ Hiểu Phong, Lăng Tiêu Tử, Tần Đại và Cẩn Thuần. Lăng Tiêu Tử và Tư Không Hóa đều thuộc phái Toàn Chân, sau khi phái Toàn Chân suy yếu, Lăng Tiêu Tử vào Đại Tuyết Sơn ẩn cư, Tư Không Hóa thì hoàn tục làm quan, con đường của hai người khác nhau, nhưng cả hai cùng có chí nguyện như nhau, đó là muốn dựng lại phái Toàn Chân.

Mạnh Thần Thông xuất hiện ở đây, bảo là dự tiệc mừng công là điều không ai nghĩ tới, mấy trăm võ sĩ đều lo lắng, Khấu Phương Cao hoảng sợ đến nỗi mặt tái xanh, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Thần Thông.

Lăng Tiêu Tử nói: “Ở đây không có chuyện liên quan đến các người, chỉ có Mạnh tiên sinh muốn tính sổ với Tây Môn Mục Dã, các người yên tâm!” Mạnh Thần Thông lớn giọng cười: “Tây Môn Mục Dã, chẳng phải ngươi muốn bắt hết tất cả nhân vật võ lâm hay sao? Nay Mạnh mỗ đã đến tận nơi, sao ngươi chưa ra

tay?” Tư Không Hóa nghe Mạnh Thần Thông nói như thế thì yên lòng tránh qua một bên để chờ xem hai hổ đấu nhau.

Khấu Phương Cao bạo dạn đứng cản trước mặt Tây Môn Mục Dã, nói: “Mạnh tiên sinh, mong ông tạm bớt cơn giận, nghe tôi nói một lời!” Mạnh Thần Thông trợn mắt hừ một tiếng nói: “Thế nào?” Khấu Phương Cao nói: “Tây Môn tiên sinh đắc tội với ông, ông tìm ông ta tính sổ là chuyện đương nhiên. Nhưng hôm nay hoàng thượng mở tiệc mừng công cho ông ta, mong ông nể mặt hoàng thượng. Tây Môn tiên sinh, mời ông rót một chén rượu xin lỗi Mạnh tiên sinh!” Mạnh Thần Thông cười lạnh nói: “Y đang muốn dùng độc hại ta, đâu có lẽ nào xin lỗi ta?” tuy Tư Không Hóa chẳng ưa gì Tây Môn Mục Dã nhưng cũng cảm thấy sự việc đã nghiêm trọng, cho nên kéo tay Lăng Tiêu Tử nói: “Sư huynh, mong ông khuyên Mạnh tiên sinh, ông ta muốn báo thù cũng không sao, nhưng nếu... nếu...” Mạnh Thần Thông cười ha hả nói: “Nếu giết Tây Môn Mục Dã thì các người chẳng thể nào ăn nói trước mặt hoàng đế phải không?” Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa vội vàng vái dài nói: “Chính là ý này, Mạnh tiên sinh, ông là người thông tình đạt lý, mong ông uống một chén rượu xin lỗi!” Mạnh Thần Thông cả cười: “Tiệc mừng công biến thành rượu xin lỗi, thật là thú vị, đáng tiếc họ Mạnh không muốn uống rượu của y!” y ngập ngừng rồi đột nhiên đổi giọng nói: “Họ Mạnh này biết tâm ý hoàng đế của các người. Chẳng qua ông ta muốn dẹp tan những đại môn phái không quy thuận triều đình, chuyện này Tây Môn Mục Dã chưa chắc làm được, nhưng họ Mạnh này lại có thể gánh vác, vả lại không cần các người giúp đỡ, sau khi thành công ta cũng không cần đến gặp hoàng thượng của các người lãnh thưởng, tranh công với các người. Được, ta đã nói đến đây, nếu các người muốn ngăn cản nữa thì đừng trách ta không khách sáo!” Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa đều chẳng ưa gì Tây Môn Mục Dã, nghe Mạnh Thần Thông nói thế thì thầm nhủ: “Trừ đi một Tây Môn Mục Dã, thay bằng một Mạnh Thần Thông, y lại không tranh công với chúng ta, cuộc giao dịch này tính ra chúng ta chẳng hề tổn thất”. Cả hai người đều im lặng không nói, lảng lảng tránh qua một bên.

Mạnh Thần Thông quát: “Tây Môn Mục Dã, uy phong của người ở đâu rồi? Có ngon thì hãy bước ra quyết một trận thư hùng với ta!” Mạnh Thần Thông có ý làm Tây Môn Mục Dã bẽ mặt trước nhiều người, định rằng sẽ vờn y như mèo vờn chuột rồi sau đó mới nuốt chửng.

Chợt nghe bốp một tiếng, một cuộn khói bốc lên lan tràn xung quanh, trong đại sảnh tuy có hàng trăm chiếc đèn lồng, nhưng khi khói bốc lên thì chẳng nhìn thấy rõ ai. Té ra Tây Môn Mục Dã thấy điều đình thất bại, Khấu Phương Cao và

Tư Không Hóa đều có ý hy sinh mình, y nào dám liều với Mạnh Thần Thông, bởi vậy lập tức phóng khói toan trốn chạy. Khói dày đặc có mùi nhức cả mũi, ai nấy đều sợ khói độc cho nên nháo nhào chạy ra.

Mạnh Thần Thông quát: “Chạy đi đâu?” vù một tiếng, cánh tay y đột nhiên vươn dài chụp xuống, Tây Môn Mục Dã sớm đã có ý “ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách”, y vừa phóng khói ra thì lập tức co giò bỏ chạy, cú chụp của Mạnh Thần Thông tuy nhanh như điện chớp nhưng cũng còn chậm nửa bước, chẳng trúng Tây Môn Mục Dã mà chỉ trúng vào một người áo vàng bên cạnh của y. Người này tên gọi Tiêu Kham, là một trong Dự Bách tam ma, công lực rất thâm hậu chẳng kém gì Tây Môn Mục Dã, bị Mạnh Thần Thông nắm vào xương tỳ bà thì đau buốt, vội vàng nhắm mắt lao tới, trong lúc nguy cấp lực phản công tăng lên bất ngờ, cú lao này trúng vào ngực Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông không khỏi chấn động, hai mắt tối sầm. Y cả giận siết chặt ngón tay, chỉ nghe rắc một tiếng, xương tỳ bà của Tiêu Kham đã bị y bóp nát, nằm ngay đơ dưới đất.

Khi võ công luyện đến cảnh giới đệ nhất lưu thì mắt tinh tai thính hơn người thường, Tây Môn Mục Dã phóng khói mù là để trốn chạy trong lúc nguy cấp, tuy có độc nhưng độc tính không mạnh, Lịch Thắng Nam và Kim Thế Di đã nuốt sẵn bích linh đơn cho nên chẳng hề lo gì. Tây Môn Mục Dã tung mình vọt ra cửa, toan chui vào bí đạo, thì Kim Thế Di đã đuổi theo sau.

Khấu Phương Cao biết Mạnh Thần Thông tuy là một đại ma đầu nhưng tuyệt không hành thích hoàng đế cho nên y chỉ lo Kim Thế Di, Kim Thế Di lai lịch bất minh, nếu để chàng xông vào trong nội cung, kinh động đến hoàng đế thì hiệu quả không thể tưởng tượng nổi, bởi vậy y vẫn luôn để ý đến Kim Thế Di.

Kim Thế Di sắp bắt được Tây Môn Mục Dã thì chợt nghe kinh phong lướt tới, chàng lắc người mà chẳng thoát, Khấu Phương Cao đã chụp được cánh tay chàng, bóp chặt vào huyết khúc trì, trầm giọng quát: “Cam giáo đầu, ngươi xông vào bên trong làm gì?” Kim Thế Di thầm nhủ: “Khấu Phương Cao tuy là đại nội tổng quản mà công lực quả nhiên bất phàm!” Khấu Phương Cao chạm vào người chàng, hộ thể thần công lập tức có phản công, Khấu Phương Cao chỉ cảm thấy một nguồn nội lực dồn ra, còn chỗ mình bóp trúng mềm mại tựa như chẳng có xương.

Huyết khúc trì là một trong chín ma huyết của con người, nếu bị điểm trúng thì toàn thân sẽ mềm nhũn, Khấu Phương Cao đã dùng Kim cương chưởng lực chụp vào huyết khúc trì của Kim Thế Di, tưởng rằng chẳng thể nào sơ xảy, nào ngờ y vừa chạm vào thì cảm thấy cánh tay của chàng như bôi mỡ, bàn tay của y

trượt sang một bên, lại còn bị hộ thể thần công của chàng chấn động lui đến hai bước, không khỏi cả kinh.

Kim Thế Di đuổi được Khấu Phương Cao, chàng lập tức trở tay chụp lại, chỉ nghe ối chao một tiếng, một bóng người đột nhiên phóng vọt lên, công phu của người đó rất ghê gớm, một tay chụp vào xà ngang, đu đưa qua lại trên không trung, người đó chính là đệ tử của Mạnh Thần Thông, Thần Thâu Cơ Hiểu Phong, trong lúc hỗn loạn thói xấu của y trỗi dậy, thừa cơ khua nước bắt cá, định trộm một ít đồ làm kỷ niệm, y vừa ra tay thì đã lấy được hai tấm văn thư còn trống của ngự lâm quân trên người Tư Không Hóa, hai tấm văn thư này có dấu của thống lĩnh, có thể tùy ý diễn một cái tên nào đó cũng được. Rồi y lại nhân lúc Khấu Phương Cao và Kim Thế Di giằng co, đánh cắp cái tẩu thuốc bằng ngọc của Khấu Phương Cao, đang định sờ vào túi của Kim Thế Di thì bị Kim Thế Di dùng một đòn Phất vân thủ chém ra. Đòn Phất vân thủ này có lực đạo nặng đến bảy tám trăm cân, nếu bị té xuống đất thì sẽ vỡ sọ, may mà Cơ Hiểu Phong khinh công cao cường, có thể xoay người đá chân trên không trung, lại phóng vọt lên mấy thước nữa, vươn tay chụp cái xà ngang, y phải đánh đu qua lại mới hóa giải luồng mãnh lực của Kim Thế Di.

Lúc này Mạnh Thần Thông vừa mới đánh chết Tiêu Kham, thấy thế thì cả kinh, thủ pháp mà Kim Thế Di dùng để đánh lui Khấu Phương Cao và ném Cơ Hiểu Phong đều là tuyệt học bí truyền trong bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh! Nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, Mạnh Thần Thông gầm lớn, phóng vọt qua đám người, quát: “Người là ai?” rồi đánh ra một luồng chưởng lực Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, từ trên bổ xuống thiên linh cái của Kim Thế Di! Kim Thế Di sử dụng công phu Đạn chỉ thần công búng bóp một tiếng, trúng vào huyệt khẩu của Mạnh Thần Thông, lập tức chặn được vài phần chưởng lực của y, nhưng chàng lấy chỉ chống chưởng thì vẫn thua thiệt, không khỏi thối lui mấy bước, vả lại còn rùng mình hai ba cái.

Mạnh Thần Thông thấy mình dùng Tu la âm sát công đến tầng thứ chín mà chẳng làm cho đối phương bị thương, y càng kinh hãi hơn, đồng thời đã đoán được người đó chắc chắn là Kim Thế Di nhưng nhìn lại thì dung mạo không giống, đang định tiến tới nhìn cho rõ thì Kim Thế Di đột nhiên xoay người phun phệt một bãi nước bọt về phía y, độc long châm bắn ra theo nước bọt kêu lên vun vút, Mạnh Thần Thông vội vàng phất ống tay áo, độc long châm chạm vào tay áo của y bị hộ thể thần công của y chấn động đều nát thành bột, chỉ có bãi nước bọt nhầy nhụa là dính vào ống tay áo của y. Kim Thế Di cười nói: “Mặc kệ ta là ai,

người làm càn ở đây, ta thấy trái tai gai mắt lắm!” Mạnh Thần Thông cả giận, đánh tiếp ra chiêu thứ hai, chiêu này là một đòn trong Kim cương chưởng, ở võ lâm Trung Nguyên cũng có vài cao thủ ngoại gia biết sử dụng Kim cương chưởng, tính ra cũng chẳng có gì lạ, nhưng Mạnh Thần Thông có thể vận dụng nội công thâm hậu của mình vào Kim cương chưởng, trở thành một loại chưởng lực nội công ngoại hợp quả đúng là trên đời chẳng có ai sánh kịp! chợt thấy có hai bóng đen phóng vọt ra, một người dùng giáng ma bổng, một người dùng thiết luân bát, đó đều là binh khí nặng nề, hai người cùng quát lên: “Trả mạng tam đệ của ta đây!” hai món binh khí nặng nề đồng thời bổ xuống đầu Mạnh Thần Thông! Hai người ấy chính là huynh đệ kết nghĩa của Tiêu Kham, người sử dụng giáng ma bổng tên gọi Bào Đảm, người sử dụng thiết luân bát tên gọi Vương Hân, hai người này cùng với Tiêu Đảm được gọi là Dư Bắc tam ma, tình thân như ruột thịt, Mạnh Thần Thông đánh chết Tiêu Kham, bọn chúng cũng báo thù cho nghĩa đệ.

Mạnh Thần Thông gầm lớn một tiếng, hai chưởng đẩy ra, chưởng trái đánh vào cây giáng ma bổng, chưởng phải đánh vào cái thiết luân bát, Kim cương chưởng lực dồn ra như sóng bể, chỉ một đôi chưởng thật mà có thể thắng hai loại binh khí nặng nề, cây giáng ma bổng của Bào Đảm bay ngược ra, đánh vỡ đầu một người áo vàng, trong Dư Bắc tam ma thì Vương Hân có công lực cao nhất, nhưng cái thiết luân bát của y vừa bị Mạnh Thần Thông đánh trúng một đòn thì y chấn động đến nỗi hỉ« khẩu chảy máu, hầu như không thể cầm được.

Hai bên thiết luân bát có răng cửa hình bánh xe, Vương Hân nhânt thế lùi ra sau, thuận tay kéo một cái, tà áo của Mạnh Thần Thông cũng bị y kéo rách mấy mảnh, Mạnh Thần Thông cả giận lại vỗ xuống một chưởng, Kim Thế Di quát lớn: “Sánh vai xông lên!” rồi tiếp một chưởng của Mạnh Thần Thông, lập tức thi triển Thiên la bộ pháp né ra, bè đảng của Tây Môn Mục Dã chỉ tưởng chàng là đồng bọn, bọn chúng thấy Mạnh Thần Thông hung hăng như thế, ai nấy đều không lạnh mà rung, nghĩ bụng Mạnh Thần Thông chắc chắn sẽ chẳng tha cho mình bởi vậy mới liều mạng cùng xông lên! Lập tức những người không bị thương và chín người áo vàng đi cùng Tây Môn Mục Dã lao tới, vây Mạnh Thần Thông vào ở giữa. Kim Thế Di nhân lúc này đã lướt ra nhanh như làn khói. Bởi vì Lịch Thắng Nam đã dùng Thiên độn truyền âm gọi chàng.

Tây Môn Mục Dã chạy ra cửa ngang, tiến vào hậu đường, y biết tòa Li cung này có một đường hầm bí mật, lúc này y bị Kim Thế Di đổ ly rượu độc vào mồm, tuy lập tức phun ra nhưng cũng có vài giọt thấm vào cổ họng, thuốc độc trong rượu là khổng tước đảm, vốn muốn hại Kim Thế Di nhưng không ngờ lại hại mình.

Khổng tước đảm độc địa vô cùng, may mà công lực của y thâm hậu, lại đã uống thuốc giải cho nên mới không lập tức mất mạng, nhưng lúc này độc tính đã phát tác. Bởi vậy y đang nôn tìm một nơi yên tĩnh để vận công trị thương. Mạnh Thần Thông đại náo ở bên ngoài, sớm đã kinh động cả tòa Li cung, tất cả thị vệ trong cung đều biết Mạnh Thần Thông là đại ma đầu giết người không chớp mắt, bọn chúng lại không biết Mạnh Thần Thông đến là đối phó với Tây Môn Mục Dã, bởi vậy hết thấy đều kinh hoàng khiếp đảm, tìm nơi ẩn nấp.

Tây Môn Mục Dã đầu váng mắt hoa, trong nhất thời chẳng tìm được lối vào đường hầm bí mật, đang lo thì có người quát: “Người còn muốn chạy?” Tây Môn Mục Dã vùng hai cây độc long chùy, nhưng chất độc đã bắt đầu phát tác, bởi vậy công lực của y giảm xuống rất nhiều, hai cây độc long chùy chỉ bay ra không quá một trượng thì rơi xuống, chẳng hề trúng kẻ địch.

Tây Môn Mục Dã nhìn lại thì chỉ thấy người ấy mặc đồ ngự lâm quân, y vội vàng kêu lên: “Ta chẳng phải là kẻ địch, người có nhận ra ta không?” võ quan ấy lạnh lùng nói: “Ta nhận ra người chính là Tây Môn Mục Dã, hoàng thượng ban thưởng trọng hậu, bảo người phải giết hết các nhân vật võ lâm”. Tây Môn Mục Dã nói: “Đúng thế, người đã nhận ra ta thì chúng ta đều là người làm việc cho hoàng thượng, trước kia không có oan, gần đây cũng chẳng có thù, tại sao người làm khó ta?” võ quan ấy nói: “Hạ một người nhất định phải có oan thù sao? Ta hỏi người, người có oan thù gì với nhà họ Lịch? Tại sao người giúp ma đầu họ Mạnh hại mạng của cả nhà họ?” Tây Môn Mục Dã cả kinh, run rẩy nói: “Người... người là ai?” võ quan ấy chính là Lịch Thắng Nam, nàng đột nhiên rút kiếm ra, găng giọng nói: “Người mặc kệ ta là ai, mau đem Bách độc chân kinh ra đây!” rồi nàng lia thanh kiếm, cây Tài vân kiếm chém keng một tiếng, cây trụ đá bên cạnh mẻ một miếng lớn.

Tây Môn Mục Dã biến sắc, thối lui mấy bước rồi nói: “Bách độc chân kinh không có trên mình ta, người để ta ra trước, ta hứa sẽ đưa cho người”. Chính vì Lịch Thắng Nam không biết y có đem theo Bách độc chân kinh hay không cho nên mới không lập tức ra tay, nhưng nay nghe y nói như thế thì mặt biến sắc, lập tức biết ngay Bách độc chân kinh ở trên mình y, thế rồi cười lạnh, nói: “Có thực không? Để ta lục soát thử xem!” người đến thì kiếm đến, soạt một tiếng, nàng vạch rách áo của Tây Môn Mục Dã, trong khoảng sát na ấy, Tây Môn Mục Dã cũng đã ra tay, ống tay áo của y phóng ra một mảng khói độc, trong khói độc lại có mai hoa châm tẩm độc. Lịch Thắng Nam chém xong một kiếm thì lập tức xoay

người, mai hoa châm đều bắn vào lưng, nàng có mặc ngọc giáp bởi vậy mai hoa châm rơi xuống như mưa.

Lịch Thắng Nam phóng vào làn khói mù, nàng đã ngậm bích linh đơn trong miệng cho nên chẳng hề sợ bị tổn thương, chỉ thấy Tây Môn Mục Dã dựa lưng vào cây cột, thở phì phò, áo phía trước ngực rách toan, chỗ bị kiếm chém vào hiện lên hai vết máu, Lịch Thắng Nam định lấy mạng y thì chợt thấy y lấy Bách độc chân kinh ra, kêu lớn: “Người tiến tới một bước nữa thì ta lập tức hủy quyển sách này, ta có chết cũng không giao cho người!” Lịch Thắng Nam cười lạnh nói: “Người thật không sợ chết?” Tây Môn Mục Dã nói: “Người lui mười bước, ta sẽ ném cho người. Nếu người cậy mạnh giành giật, Tây Môn Mục Dã này thà chết chứ không chịu nhục!” Lịch Thắng Nam thầm nhủ: “Lão này chết đã đến nơi mà còn trọng sĩ diện. Được, để mình lừa lão một phen”. Thế rồi nàng vừa lui ra phía sau vừa nói: “Người ném quyển sách xuống đất, ta tha cho người”. Ngay lúc này chợt thấy cây cột gỗ rung rinh, Lịch Thắng Nam kêu lên: “Người giở trò gì thế?” rồi nàng lướt tới trước, Tây Môn Mục Dã đang định xé quyển sách thì hổ khẩu chợt tê rần, té ra Lịch Thắng Nam đã phóng độc châm vào cổ tay của y, bởi vậy quyển Bách độc chân kinh rơi xuống đất.

Tây Môn Mục Dã thều thào: “Ta nhận ra người, người là con gái nhà họ Lịch, báo ứng, báo ứng! Ta trả Bách độc chân kinh lại cho người đây!” lúc này y đã ngã xuống đất, giọng nói càng lúc càng yếu ớt, Lịch Thắng Nam không yên lòng, bước lên bồi thêm một nhát kiếm, lúc này mới biết y đã chết. Lịch Thắng Nam giết xong Tây Môn Mục Dã thì mừng rỡ, bèn đến nhặt Bách độc chân kinh, nào ngờ vừa chạm tay vào thì bàn tay tựa như bị lửa đốt, Lịch Thắng Nam cả kinh vội vàng buông ra, lòng bàn tay đã nổi bong bóng nước, cảm giác ngứa ngáy khó chịu từ ngón giữa dâng lên, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân rã rời, nàng vội vàng dùng Thiên độn truyền âm gọi Kim Thế Di.

Kim Thế Di đến kịp thời, chỉ thấy dưới cây cột có hai người, máu tươi tràn ra đất, một người là Tây Môn Mục Dã, một người là Lịch Thắng Nam, còn cây cột thì xoay tròn tròn. Kim Thế Di chỉ nghĩ hai bên đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, Lịch Thắng Nam nói: “Muội trúng độc, huynh mau mở hai huyệt đạo ủy trung và kiên tĩnh trên tay phải của muội”. Kim Thế Di nghe Lịch Thắng Nam nói thì hơi yên lòng, mở huyệt đạo cho nàng, Lịch Thắng Nam tiếp tục nói: “Huynh dùng vải bọc tay, nhặt quyển sách lên cho muội”. Kim Thế Di nghe nàng nói như thế thì biết quyển sách có độc, chàng có ý xem thử công lực của mình cho nên chạm nhẹ vào quyển sách, chỉ cảm thấy đầu ngón tay hơi bỏng rát, chàng đã

luyện nội công chính tà hợp nhất, đã sắp đến cảnh giới chống được trăm loại độc, lúc này tuy chưa trúng độc cũng cảm thấy khó chịu, thầm nhủ: “Chất độc bôi trên quyển sách quả nhiên lợi hại, chỉ e chẳng kém gì khổng tước đảm và hạt đỉnh hồng”. Thế rồi chàng không dám thử nữa mà xé mảnh vải áo bọc quyển sách lại.

Lịch Thắng Nam nói: “Giờ đây muội đã lấy được Bách độc chân kinh, chỉ còn thiếu nửa quyển bí kíp của Mạnh Thần Thông”. Kim Thế Di liếc mắt nhìn, chỉ thấy Tây Môn Mục Dã mặt tím đen, thất khiếu chảy máu, trông rất thê thảm, chàng nghĩ lại y cũng là cao thủ võ lâm, thở dài nói: “Kẻ dùng độc chết bởi độc, quyển sách này muội nên bỏ đi thì hơn”. Lịch Thắng Nam nói: “Bí kíp gia truyền làm sao có thể bỏ? Muội đã biết y dùng loại độc nào bôi trên quyển sách, sau này muội sẽ tự giải độc. Ha ha, đã có Bách độc chân kinh, nếu có thêm nửa quyển bí kíp, chúng ta liên thủ với nhau thì thiên hạ có ai định nổi?” trong khoảng sát na này, Kim Thế Di chợt dâng lên một ý nghĩ, chàng hầu như muốn xé nát quyển sách này, nhưng thấy Lịch Thắng Nam cao hứng như thế thì không nỡ làm cho nàng đau lòng, chỉ đành đưa quyển sách cho nàng rồi thở dài: “Đó là vật của nhà muội thì muội cứ giữ lấy”. Lịch Thắng Nam nói: “Huynh hãy lục soát tất cả thuốc độc trên người Tây Môn Mục Dã”. Kim Thế Di mò một hồi thì lấy được mười mấy viên thuốc, cũng không biết đâu là thuốc độc đâu là thuốc giải. Lịch Thắng Nam vừa nhìn thì cười nói: “Lão này cũng thật tàn độc, sắp chết mà cũng hại người. Trên người y chẳng có loại thuốc giải đó, may mà muội đã ngậm bích linh đơn, nếu không đã cùng y đi gặp Diêm Vương. Thế Di, huynh hãy dùng ngân châm đâm vào các huyệt thiên khu, địa khuyết, thân phủ, quy tàng, dương bạch, huyền cơ, đâm xong có thể cầm cự được bảy ngày độc tính không phát tác”. Kim Thế Di đã học được thuật châm cứu từ nàng, thế rồi bắt đầu ra tay, lại dùng chân lực của bản thân giúp nàng thôi cung quá huyệt. Sắc mặt Lịch Thắng Nam dần dần hồng hào, Kim Thế Di hỏi: “Trong mười mấy viên thuốc này, loại nào có thể giải độc của hoa Ma quỷ?” Lịch Thắng Nam nhặt một cái bình bạc nhỏ, trong có mấy mươi viên thuốc màu lục nhỏ như hạt đậu xanh, nàng mở nắp bình, ngửi rồi nói: “Không thể sai được, đây chính là thuốc giải độc tính của hoa Ma quỷ”. Lúc này bên ngoài vẫn còn tiếng la hét, hình như Mạnh Thần Thông chiếm được thượng phong, tiếp theo là tiếng bước chân chạy tới.

Kim Thế Di lấy cái bình thuốc ấy rồi giữ chặt cây cột mà Tây Môn Mục Dã lúc nãy vừa mới dựa vào, cây cột dừng lại không xoay nữa. Lịch Thắng Nam nói: “Cây cột này có gì kỳ lạ, nhưng chúng ta đừng để ý nữa, hãy mau đi thôi”. Nàng đã trúng độc, tuy có thể giữ được mạng nhưng công lực đã giảm xuống nhiều, thấy chẳng địch lại bọn người Mạnh Thần Thông, nghĩ bụng mình đã giết xong

Tây Môn Mục Dã, lấy được Bách độc chân kinh, đợi sau khi hồi phục công lực thì sẽ cùng Kim Thế Di liên thủ, lúc đó sẽ trả thù Mạnh Thần Thông dễ hơn nhiều, bởi vậy mới thúc Kim Thế Di chạy cho nhanh. Kim Thế Di cười nói: “Chúng ta không chỉ lo cho mình, huynh muốn cứu vài người”. Thế rồi dùng lực đẩy cây cột, cây cột xoay mấy vòng rồi đột nhiên nghe tiếng kêu kèn kẹt, một cánh cửa mở ra đủ cho một người chui vào. Cây cột này to đến hai người ôm, bên trong trống rỗng, đó chính là cửa ngấm vào đường hầm bí mật.

Té ra lúc này Tây Môn Mục Dã muốn Lịch Thắng Nam lui mười bước mới chịu đưa Bách độc chân kinh là vì y đã tìm ra cánh cửa ngấm này, bởi vậy mới tìm cách dùng kế hoãn binh, nhưng sau khi trúng châm thì khí lực không đủ, chỉ có thể đẩy cây cột xoay vòng, lực đạo chưa tới bởi vậy chưa thể mở được cánh cửa ngấm.

Ngay lúc này đã có bốn năm tên thị vệ từ bên ngoài chạy vào, Kim Thế Di phóng ra một nắm độc long châm, đâm trúng vào huyết đạo của bọn chúng, đám thị vệ đều ngã lăn xuống đất. Kim Thế Di kéo Lịch Thắng Nam nhảy tọt xuống cánh cửa ngấm, hai tên vệ sĩ canh bên trong thấy họ mặc đồ ngự lâm quân thì vội vàng hỏi: “Bên ngoài thế nào rồi?” Kim Thế Di nói: “Không xong rồi, không xong rồi! Mạnh lão quái đã xông đến đây!” bọn lính canh hoảng hồn tái xanh mặt, có một tên tương đối bình tĩnh, nói: “Các người chui vào đây từ cánh cửa ngấm, chắc chắn y đã thấy. Chúng ta hãy mau đóng đường hầm này lại!” đường hầm chỉ có một cánh cửa đá, y đóng cánh cửa đá lại mà còn sợ chưa chắc, lại hô Kim Thế Di lăn hai cái đồng đá đến chặn lại.

Kim Thế Di hỏi: “Địa đạo dẫn đến nơi nào?” tên vệ sĩ ấy đáp: “Thông tới dòng Ngự Hà ở bên ngoài Li cung. Ôi chao, ta cũng phải đóng lối vào ở phía ấy”. Bọn vệ sĩ đang kinh hoàng khiếp đảm, trong nhất thời cũng không hỏi Kim Thế Di tại sao biết đường hầm bí mật này.

Kim Thế Di kéo y lại, cười nói: “Bây giờ không cần phải căng thẳng như thế, Mạnh lão quái đang đánh nhau rất hăng ở bên trên, y đâu có thời gian tìm lối vào đây, trong cung có mấy trăm võ sĩ, y chẳng thể nào giết hết được. Giờ đây các người hãy làm giúp ta một chuyện trước đã”. Tên vệ sĩ ấy hỏi: “Chuyện gì?” Kim Thế Di nói: “Vì đề phòng bất ngờ, Khấu tổng quản bảo ta thông báo cho các người chuyển đám tù binh đến nơi khác”. Tên vệ sĩ ngạc nhiên nói: “Còn có chỗ nào an toàn hơn ở đây?” Kim Thế Di nói: “Khấu tổng quản căn dặn như thế, ta chỉ làm theo lệnh”. Bọn vệ sĩ đều kinh hoàng, trong đó có một tên già dặn là nghi ngờ, hỏi rằng: “Rốt cuộc là chuyển đến nơi nào?” Kim Thế Di nói: “Ra khỏi Li

cung này, tự nhiên có người tiếp ứng”. Tên vệ sĩ hỏi: “Này, chẳng phải lúc này người còn tán thành đóng đường hầm này lại hay sao?” Kim Thế Di nói: “Đó là tạm thời ngăn bọn người Mạnh Thần Thông tiến vào đây, bởi vậy ta mới bảo các người không nên đóng lối ra phía bên kia!” tên vệ sĩ ấy mới nói: “Không phải là ta không tin người, chuyện quan trọng như thế này, lẽ ra Khấu tổng quản phải đưa lệnh bài cho người, người hãy lấy lệnh bài ra làm bằng cứ!” Kim Thế Di vốn biết chẳng dễ dàng gạt người ta, chàng chẳng qua chỉ muốn thử xem mà thôi, lúc này đã chứng thực rằng tù binh bị nhốt ở đây, cũng chẳng cần phải dài dòng nữa, thế rồi chàng mới cười ha hả nói: “Được, lệnh bài ở đây, nếu các người không tin thì cứ đến xem!” bọn thị vệ trở mắt ra, đang đợi chàng lấy lệnh bài, Kim Thế Di cười chưa dứt thì đột nhiên ra tay nhanh như điện chớp, điểm huyết đạo của bọn chúng.

Hai người chạy vào trong, trên đường cũng gặp vài vệ sĩ, thấy họ mặt đỏ ngừ lâm quân thì đều không tra hỏi, đi được không lâu thì đến một căn thạch thất, bên ngoài có một đám vệ sĩ, Kim Thế Di lớn giọng nói: “Ta phụng lệnh đến xem xét tù binh, ở đây có xảy ra chuyện gì không?” tên thị vệ trưởng nói: “Không có chuyện gì, bên ngoài thế nào rồi?” Kim Thế Di nói: “Mạnh Thần Thông giết không ít người, giờ đây Tây Môn tiên sinh và Tư Không đại nhân đang ác chiến với y. Khấu tổng quản lo bọn tù binh này thừa cơ vượt ngục bởi vậy kêu bọn ta đến xem thử”. Thị vệ trưởng nói: “Người có thể ra ngoài nói với Khấu tổng quản là ông ta đừng lo lắng. Bọn này tuy là võ lâm cao thủ nhưng đã trúng độc của Tây Môn tiên sinh, công lực đã không còn, tôi lại dùng gông cùm tay chân chúng lại, ở đây lại có đông người, bọn chúng mọc cánh cũng khó thoát!” Kim Thế Di nói: “Được, người làm rất tốt! Nhưng bọn ta đã phụng lệnh đến đây thì cũng phải xem xét một tí, lát nữa mới trở về báo cáo”. Thị vệ trưởng đã nhận ra Kim Thế Di là người đã tỉ thí lúc nãy, thầm nhủ: “Chắc là Khấu tổng quản thấy y võ nghệ cao cường cho nên mới sai y đến đây canh giữ tù binh cho chắc ăn?” thế rồi lấy ra chìa khóa, lòng chợt nhủ: “Không đúng, không đúng! Khấu tổng quản đã phái người tuần tra, sao lại không phái người của mình mà lại sai một tên ngừ lâm quân đến đây? Huống chi hai người này cũng mới tới, sao Khấu tổng quản có thể tin bọn chúng”. Tên thị vệ trưởng ấy còn đang ngần ngại thì chợt nghe tiếng gió lướt tới, Kim Thế Di đã lướt qua bên cạnh y, cười nói: “Không cần người lo lắng, để tự ta mở!” tên thị vệ trưởng cả kinh, lúc này mới phát hiện chìa khóa đã nằm trong tay Kim Thế Di.

Tên thị vệ trưởng quát lớn: “Này, sao ngươi lại vô lễ đến thế!” rồi chụp về phía Kim Thế Di, Kim Thế Di đang cúi người tra chìa vào ổ khóa, chẳng hề để ý

đến đòn tấn công của tên thị vệ trưởng, tên thị vệ trưởng giỏi cầm nỏ thủ, chụp trúng vai chàng, đang định nói: “Có muốn ta bóp nát xương tỳ bà của ngươi không?” y chưa nghĩ xong thì chợt thấy một luồng lực lớn dồn ngược ra, nhất thời té chống cằm, Kim Thế Di dùng công phu Triêm y thập bát diệt đánh ngã tên thị vệ trưởng, đồng thời đã mở được cửa, chỉ thấy bên trong có một đám người, tay chân bì xiềng xích kêu loảng xoảng. Kim Thế Di dùng Thiên độn truyền âm nói với Lịch Thắng Nam: “Muội chặt gãy gông xiềng cho những người này, để huynh đối phó với bọn chúng”. Lúc này tên thị vệ trưởng đã đứng dậy, quát lớn: “Giết chết hai người này!” mười mấy tên vệ sĩ rút binh khí xông ào về phía họ, Lịch Thắng Nam nhân lúc bọn chúng chưa hợp vây thì thi triển khinh công tuyệt đỉnh, sử dụng Thiên la bộ pháp lướt vào bên trong như làn khói, Kim Thế Di cười rằng: “Các người dám chống lại mệnh lệnh, nể tình đồng liêu, ta chỉ phạt nhẹ, các người hãy nằm ở đây một lát!” rồi thi triển công phu điểm huyết độc môn, dùng Thiên la bộ pháp luồn qua lạch lại như bướm bướm xuyên hoa, chỉ trong khoảnh khắc, mười mấy tên vệ sĩ đều đã bị chàng điểm ngã.

Kim Thế Di vào phòng giam tù nhân, bốn góc phòng đều có ngọn đèn yếu ớt, nhìn kỹ lại thì thấy sổ tù binh Tây Môn Mục Dã trao cho Khấu Phương Cao đều ở đây, Lịch Thắng Nam đang dùng Tài vân kiếm chặt gông cho họ mà vẫn chưa xong, bọn người ấy thấy hai võ quan ngự lâm quân đến thì ai nấy đều kinh hãi, Hoài Chân hòa thượng quát: “Các ngươi lại giở trò gì nữa đây?” Kim Thế Di nói: “Ta muốn mời đại hòa thượng nhà ngươi ra ăn một bữa thịt chó”. Hoài Chân nổi giận nói: “Nói càn, đệ tử Thiếu Lâm có thể bị giết chứ không chịu nhục, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Kim Thế Di nói: “Ồ, ta đã quên người xuất gia không ăn thịt chó, được, vậy thì trước tiên mời ném một viên dược hoàn!” Lịch Thắng Nam chém gãy cùm tay và chân cho y, Kim Thế Di lấy một viên thuốc đưa trước mặt y, Hoài Chân đẩy hai chưởng ra, Kim Thế Di nói: “Hãy ngậm thử viên thuốc này, đây chẳng phải thịt chó, ra ngoài rồi sẽ tính tiếp!” rồi tay trái bóp vào cằm y, Hoài Chân đành há miệng ra, Kim Thế Di nhét viên thuốc giải vào, Hoài Chân hòa thượng chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí đổ vào đan điền, trong người rất dễ chịu, trong khoảnh khắc công lực đã hồi phục, y chưng hửng nhìn Kim Thế Di, Kim Thế Di cả cười: “Ngươi có tin chưa?” Hoài Chân chấp tay nói: “Bần tăng đã trách nhậm thí chủ, xin hỏi cao tính đại danh của thí chủ, tôn sư là ai?” Kim Thế Di nói: “Ta chỉ là hạng vô danh tiểu tốt trong võ lâm, không cần phải hỏi đến”. Chàng đổ thuốc trong bình ra đưa cho Lịch Thắng Nam nói: “Loại thuốc này rất linh nghiệm, muội hãy cho mỗi người họ uống một viên”. Lịch Thắng Nam mỉm cười, nói: “Được, nhưng muội chẳng ưa bà già ấy, nhường cho huynh ra ơn”. Kim Thế Di bước đến

bên cạnh Tào Cẩm Nhi, cười nói: “Tào chuởng môn, chắc bà không cần dùng thuốc của tôi chứ?” Tào Cẩm Nhi nhìn thẳng vào mặt Kim Thế Di, run rẩy nạt hỏi tựa như thấy ma: “Người... người là ai?” Kim Thế Di cười nói: “Tôi chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không đáng cho Tào chuởng môn nhắc”. Cửa phòng giam đã mở một lúc lâu, lúc này tù nhân bên trong đều đã thấy rõ tình hình bên ngoài. Có vài người đã uống thuốc giải đồng thanh kêu lớn: “Tào chuởng môn, đây đúng là thuốc giải, đừng nghi ngờ!” Tào Cẩm Nhi lạnh lùng nói: “Ta chưa bao giờ dễ dàng nhận ân huệ của người khác, trừ phi ta biết lai lịch của người”. Té ra Tào Cẩm Nhi nghe giọng Kim Thế Di rất quen, cho nên đã nghi ngờ. Sư thúc của Tào Cẩm Nhi là Cam Phụng Kỳ là người giỏi thuật dị dung nhất, khi còn trẻ bà ta cũng thường dùng dị dung đơn thay đổi dung mạo đi lại trên giang hồ. Bởi vậy bà ta vừa nhìn thì biết ngay Kim Thế Di đã dùng dị dung đơn để che giấu một thật. Bà ta cũng nghi ngờ đó là Kim Thế Di nhưng vẫn chưa dám đoán, lòng thầm nhủ: “Nghe giọng nói tựa như là y, nhưng tên ma đầu này chẳng phải đã chết rồi sao? Lẽ nào Phùng Lâm lại gạt mình? Nếu đúng là y, tại sao y lại có lòng tốt cứu mình?” Kim Thế Di thấy bà ta gàn rỡ như thế, nhớ lại trước đây bà ta đã đối xử với Cốc Chi Hoa rất khắc bạc, nhất thời lửa giận bốc lên, chàng có ý làm khó cho nên dùng Thiên độn truyền âm nói bên tai bà ta rằng: “Bà muốn biết tôi là ai ư? Được, vậy tôi nói cho bà biết, tôi chính là đại ma đầu mà bà đòi đuổi xuống Mang Sơn, không cho báii tể Lữ Tứ Nương! Tôi cứu bà không phải vì bà mà vì nể mặt Cốc Chi Hoa, bà có hiểu chưa?” chàng nói chưa xong thì chỉ nghe Tào Cẩm Nhi kêu lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi!

Chính là:

Năm xưa tảo mộ từng gặp nhau, nhắc lại chuyện xưa ghẹo chuởng môn.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -